

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבו.

עין משפט נר מצוה

אז א מיי פ"ב מהל' שאר
אבות העומדות עליה:

לעני רש"י

ביבוינו"ש בונים (חיות).

שיטה מקובצת

א כל מקום ששורץ
או אינו אומר השורץ
אלא השורץ כל המשרץ:
ב הצב למינהו.
ג י"ב עיין ר"ש ריש מס'
כ"ט: א להביא הקורן
וה' יצא ערוך כך צריך
להיות מנוקד: ז אף
ב"ס הוא שט עכבר
הארץ: ח דה"ק על הארץ
יטמא ואפילו עכבר ח"ס:
י עכבר ויחא לן למדרש:
יא דמברית מן הים
למנוחה: יב כתיב השורץ
דמשמע כל מקום ששורץ:
יג לפסוק זה הצב למינהו
משום דמיירי בסלמנדרא:
יד חיות המצויות באותו
מקום. י"ב בקצת פירושי
רש"י ז"ל כ"י כתוב ביבוי
דגדש חיות המצויות בגרש
ע"כ: י"א אנשי ועד הן
הביאו וכו' דאותן של
ויעד מוונגי כלאים היו
לישא אחריו ועד אינו
מקום רשעים אלא רב
הונא היה מתמה שראה
ערוך יוצא מנחש א"ל
ר"ש החסיד אין לתמוה
בדבר אמר הקב"ה
הם הביאו וכו' אבירות
קאי אני לא בראתי כלאים
והם הבירות בימי ענה
הרביעית כלאים יוצא מהם
פרד ובאותו יום גזרתי
עליהם גזרה זו להרבות
להם מזיקים והכי דריש
ליה בבראשית רבה ופסוק
פ"צ מה עשה הקב"ה
בימי ענה הביא חכונא
נחש ווונגי לתרוץ צב
יצא מהן ערוך: לא היה
אדם שהתמו פריה לבנה
וחיה לא היה אדם שנשכו
ערוך חיה: י"א והא"ך יצא
אותו ערוך מצב ומנחש
נס בתוך נס חודא דאי
נמי תשמיען שוה נס הוא
שמנח את מינו וכרוך על
שאינו מינו ועוד שאין
יולדין זה מזה הס"ד:
י"א פ"י בקונטרס מין חיות
שקרוין ביבוינו"ש:

תלמוד אומר בשרץ. וא"ת למה לי קרא דבשרץ ממילא כיון
דאיכא לאקושי לקולא ולחומרלא לחומרלא מקשיני דהא
לעיל אי לא על הארץ למעוטי עכבר שזים הוא אזלינן לחומרלא
ואומר רבינו יצחק דאזכרין בשרץ לעכבר שחזיו בשר וחזיו אדמה

משום דהשורץ משמע טפי כל שהוא
משרץ: **במה לי הכא ומה לי הכא.**
ומי"מ אזכרין השורץ כל מקום ששורץ
ללא נעטע מעל הארץ תרוייהו ירד
ליס ועכבר שזים: **הני ביברי דגרש**
אינן מן הישוב. פירש בקונטרס י"א
דיבוינו"ש זלע"ז שאין לוקים עליהן
משום שהן השורץ שהן גדלות זמים
ור"ת אומר דגרסינן ביברי וגרש
ועיריות הן כדמשמע בכליל מעבדין
(עירובין דף טו.) הני מעלות ומורדות
י דיבוינו"ש וגרש אזכרין וצ"ק דסוטה
דף י"ג.) גזי ירד שמשון תמננה ועל
יהודה תמננה אמר רב פפא חלד
תמננה הואי דמהאי גיסא סלקי ומהאי
נחמי ו כמו [שם] ורדיניא ודיבוינו"ש
[ושוקא] דגרש וקאי הכא אקרא דאייתי
לעיל האזינונו כל יושבי חלד וקאמר דהני
אינן מן הישוב כלומר בכלל יושבי
חלד כי רשעים הם וכיוצא בזה אמר
פ"ק דקדושין (דף מ.) כל שאינו לא
במקרא ולא במשנה ולא בדרך
ארץ אינו מן הישוב והיינו דלמר
רב פפא בסמוך צממא נרש כו':
דרכמנא

גדלות בים ויש לך בריות גדולות ביבשה שבים אילמלי עולות ביבשה
מיד מתות שביבשה אילמלי יורדות לים מיד מתות יש לך בריות
גדולות באור ויש לך בריות גדולות באויר שבאור אילמלי עולות לאויר
מיד מתות שבאויר אילמלי יורדות לאור מיד מתות מה רבו מעשיך
ה' תנו רבנן כל שיש ביבשה יש בים חוץ מן החולדה אמר ר' יורא מאי
קראה האזינונו כל יושבי חלד אמר רב הונא בריה דרב יהושע ביברי
דגרש אינן מן הישוב אמר רב פפא בשמתא גרש תרביה משכיה
ואליתיה ארץ ארץ ארץ שמעי דבר ה' אמר רב פפא לא אבה גרש שמוע דבר
ה' אמר רב גידל אמר רב גרשאה נשקך מני ככך נהר פקודאה לוייך
מגלימא שפירא דחוי עלך פומבדיתאה לוייך אשני אושפיוך אמר רב הונא בר
תורתא פעם אחת הלכתי לוועד וראיתי נחש שהוא כרוך על הצב לימים יצא
ערוך מביניהם וכשבאתי לפני ר' שמעון החסיד אמר לי אמר הקב"ה הם
הביאו בריה שלא בראתי בעולמי אף אני אביא עליהם בריה שלא
בראתי בעולמי והאמר מר כל שתשמישן ועיבורן שוה יולדין ומגדלין זה מזה
וכל שאין תשמישן ועיבורן שוה אין יולדין ומגדלין זה מזה אמר רב ג' גם
בתוך גם האי פורענותא הוא מאי גם בתוך גם לפורענות: **בתני' האבר**
והבשר המודלדין בבהמה מממאין טומאת אוכלין במקומן וצריכין הכשר
נשחטה

פ"ל השורץ. הוה ליה למימר וזה לכו הטמא בשרץ הארץ וכו' וזה
בשרץ השורץ על הארץ איימר ליה השורץ לדרוש כל מקום שהוא
יכול לשרץ לרשות ולוועד והרי אף בים הוא שט ושמיינו עכבר
הארץ הלכך ע"כ על הארץ למין הארץ הוא דלתא ולא למעוטי ירד

ת"ל השורץ כל מקום ששורץ או אינו אלא
השורץ (יכול) כל המשרץ יטמא שאין
משרץ לא יטמא אוציא עכבר שחזיו בשר
וחזיו אדמה שאין פרה ורבה ודין הוא טימא
בחולדה וטימא בעכבר מה חולדה כל ששמה
חולדה אף עכבר כל ששמו עכבר אביא
עכבר שחזיו בשר וחזיו אדמה או כלך
לדרך זו מה חולדה פרה ורבה אף עכבר פרה
ורבה ת"ל יבשרץ אמר ליה ההוא מדרבנן
לרבא אימא בשרץ לאתויי עכבר שחזיו
בשר וחזיו אדמה השורץ כל שהוא שורץ
ואפילו עכבר שבים ואי משום על הארץ
על הארץ יטמא ירד לים לא יטמא אמר ליה
ומאחר דשויתיה לים מקום טומאה מה לי
הכא מה לי הכא והאי על הארץ מיבעי
ליה להוציא ספק טומאה צפה דא"ר יצחק
בר אבדימי על הארץ להוציא ספק טומאה
צפה חרתי על הארץ כתיבי **ת"ר** יצב
למינהו להביא הערוך וכן הנפילים
וסלמנדרא וכשהיה ר"ע מגיע לפסוק זה
אומר כמה רבו מעשיך ה' יש לך בריות

גדלות בים ויש לך בריות גדולות ביבשה שבים אילמלי עולות ביבשה
מיד מתות שביבשה אילמלי יורדות לים מיד מתות יש לך בריות
גדולות באור ויש לך בריות גדולות באויר שבאור אילמלי עולות לאויר
מיד מתות שבאויר אילמלי יורדות לאור מיד מתות מה רבו מעשיך
ה' תנו רבנן כל שיש ביבשה יש בים חוץ מן החולדה אמר ר' יורא מאי
קראה האזינונו כל יושבי חלד אמר רב הונא בריה דרב יהושע ביברי
דגרש אינן מן הישוב אמר רב פפא בשמתא גרש תרביה משכיה
ואליתיה ארץ ארץ ארץ שמעי דבר ה' אמר רב פפא לא אבה גרש שמוע דבר
ה' אמר רב גידל אמר רב גרשאה נשקך מני ככך נהר פקודאה לוייך
מגלימא שפירא דחוי עלך פומבדיתאה לוייך אשני אושפיוך אמר רב הונא בר
תורתא פעם אחת הלכתי לוועד וראיתי נחש שהוא כרוך על הצב לימים יצא
ערוך מביניהם וכשבאתי לפני ר' שמעון החסיד אמר לי אמר הקב"ה הם
הביאו בריה שלא בראתי בעולמי אף אני אביא עליהם בריה שלא
בראתי בעולמי והאמר מר כל שתשמישן ועיבורן שוה יולדין ומגדלין זה מזה
וכל שאין תשמישן ועיבורן שוה אין יולדין ומגדלין זה מזה אמר רב ג' גם
בתוך גם האי פורענותא הוא מאי גם בתוך גם לפורענות: **בתני' האבר**
והבשר המודלדין בבהמה מממאין טומאת אוכלין במקומן וצריכין הכשר
נשחטה

(א) (מיר סד.) ג) ז"ל וכן
הפילו כ"א בערוך ערך
כן הפלו וע"פ גרסא זו
יחישב תמננה המהש"א
כח"א ע"ש, א) ז"ל היה
אומר, ד) ז"ל היו מה רבו
מעשיך ה' כ"א בילקוט,
ה) [מוספתא כלאים פ"ה
ה"ו], ו) [דבורות ת.],
ו) [שבת א.], פסחים
ק"ט: ח) ז"ל במייתא,
ט) עיין מהרי"ם, י) עיין
חיי"ט, י"א ז"ל דבי בירין,
י"ב [בסוטה שם איתא גנון
ודרומא וזי בלתי וטוקא
דגרש].

תורה אור השל"ם

1. וזה לכו הטמא
בשרץ השורץ על הארץ
החולד והעכבר והצב
למיניהו: ויקרא י"א כט
2. מה רבו מעשיך ה'
כלם ברכמה עשיה
מלאך הארץ וקב"ה:
3. תהלים ק"ד כד
שמעו זאת כל
העמים האזינו כל ישבי
הארץ: תהלים מט ב
4. ארץ ארץ ארץ שמעי
דבר ה' ירמיהו כב כט

מוסף רש"י

פומבדיתאה לוייך
אשני אושפיוך. שלמנן
הו' (כריתות א.) כל
שתשמישו ועיבורו
שוה. גנון כגז ועו
שניהם משמשי פנים כנגד
עורף וימי עיבורן שוה
שטחן תמננה חשבי
וילדיו, יולדיו. אס נא
חלד על מין חפיו,
ומגדלין. מניקן (בכורות
ח.)

מעני הדם על ידי רשעים והסך מדמו אין האור שולט בו וקיים ליה לר"ע דמינא דכ"ה הוא: לפסוק זה. יטמא דמיירי בסלמנדרא: יש
לך בריות גדולות באור. סלמנדרא: יושבי חלד. יושבי הארץ שהוא מקום מיושב לחולדות: ביברי דגרש. וזמיות המצויות באותו מקום
דיבוינו"ש זלע"ז: אינן מן הישוב. אינן גדלות אלא זמים: צממא נרש. כלומר כל יושביה רשעים כולם יהיו צממא: סריזיה משכיה
ואליטיה. החלצ והעור עם הבשר והאליה כלומר כולן קטן כגדול: לא אבה נרש כו'. לפי שכולן היו רשעים: נרשאה נשקך מני כניך.
אם נשקך אחד מיושבי נרש מנה שניך אם תמלאם כולם כי מוחזק גנב הוא: נהר פקודאה. אס מיושבי נהר פקוד: לוייך. נתלה עמך
בדרך: מגלימא שפירא דחוי עלך. מחמת שראה לך טלית נאה ודעתו לגונבו נתחבר עמך: אשני אושפיוך. שלא ידע היכן תשכב שגנבים
מומחין הם: לוועד. מקום רשעים ומרביעי כלאים: כרוך על הצב. כל שעה היה מצוי אללו והיה נוקק עמו כדאמרין בקדושין (דף עט.)
בכרובין אחריה ובכרובות (דף טז.) חזיר שכרוך אחר רחל כלומר נמשך וסוכן אללו תמיד: ילא ערוך מצנייהם. והיה נוקק בני אדם וממית
כדאמרין בכרובות (דף טז.) גזי ערוך דרבי חנינא בן דוסא: אנשי וועד הן הביאו כו'. יאזמווגי כלאים היו: אף אני אביא עליהם בריה
כו'. והיינו ערוך: פשמישן שוה. שמשמין שניהם פנים כנגד פנים כגון אדם או פנים כנגד עורף כגון בהמה: ועיבורן. ימי עיבור:
יולדים זה מזה. מתעצרים זה מזה: ומגדלין. מניקים זה בנו של זה. וימי עיבורו של נחש אינו שוה לא לשרץ ובהמה והיה כדאמרין צ"ק
דכרובות (דף טז.) שועל וכל מיני שרצים לשעה חדשים ונחש לשבע שנים ואמרין התם ולאותו רשע נחש לא מצינו חבר יאזוהיאלך ילא אותו ערוך
מנצ ומנחש: גם כרוך גם לפורענות. כדי ליפרע מן הרשעים: בתני' המודלדין צממא. נתלש ממנה אבר בשר גידים ועצמות או
נתלש ממנה בשר לבדו ועדיין הן מעוררים זה במקצת. ויש הפרש בין אבר מן החי לבשר מן החי שהאבר מוטמא אדם וכלים כנבלה
והבשר שאינו אבר טהור מכלום כדילפינן לקמן בפירקין (דף קכח.) צממא. אע"פ שהן מחוברין אס חישב עליהן להאכילן לעווד כוכבים היו
אוכל לקבל טומאה ולטמא אחרים דטומאת עממן אין בהן עד שיתלשו כולן כדילפינן בגמרא [ע"ז] אכל מקבלים טומאה מן השרץ ומטמאין את
אחרים: וזריזין הכשר. לכה זמים פעם אחת לאחר שגדלדלו ושוב מקבלים טומאה עולמית. וליכא למימר בזהאי אבר שסופו לטמא
טומאה חמורה דאינו מטמא טומאת אבר מן החי עד שימות ושמה לא יכא לידי טומאה חמורה דשמה ישחטנה ואין שמיטה עושה ניפול:

נשחטה

כה א ב ג ד מיי פ"ג מהל' שאר אבות הטומאות ה"ה: כה ה מיי פ"ג מהל' טומאת אולתין ה"ה: ע ו מיי פ"ח מהל' שבת ה"ד: עא ז ח מיי פ"ז מהל' טומאת אולתין ה"ג: עב ט מיי שם ה"ד: עג י מיי שם ה"ד:

שיטה מקובצת

א ו כי יפול מבלתם אינו קרוי: ט ובתי קרא כתיב גבי שריצים כי יפול חד וכל אשר יפול מבלתם עליו יטמא וכתוב וכי יפול וכו' ומבלת וכו' עד סוף אותו דבור גרשם עליו וגיב שלא נמצא בפ"י כ"י ואולי הוא הגהה של אחד מן האחרונים: א לימא מסייע ליה לשמואל מלות אלו נהמקו וכצ"ל מטמאת טומאת אובלים הואיל ואין מחוברין כל צרכן והפס"ד: כגון הכרוב וכו' כך נמצא בפרושי רש"י ז"ל כ"י הישנים: ז הנאכלין בצמקין וצמק באיביהן מקבלים טומאה: ח אבי אמר אי שמייהו: ט דכולה חדא חשיב ליה ואע"ג דכי אוחז בקטן דהיינו באבר ובשר המדולדל אין גדול עולה עמו אלא הבהמה נחלש מיד הואיל: י לישן פרוסה שושבר: יא ואם נגע טבול יום באחד מהם פלג את חברו: יב דקודם מיתה אינה ניפול ואבהמה דרשי כו':

דרהמנא אמר כי יפול עד שיפול. תימה מאי משמע כי יפול לענין זה לאצר המדולדל ועוד דהאי קרא בשרצים כתיב ונראה דהכי דרשי כי יפול מהם צמותם ואמר צפרק בהמה המקשה (לעיל דף ע"ד). מיתה עושה ניפול וא"כ ממילא שמעינן דקודם מיתה אינה עושה ניפול ואזהמה דרשי ליה דלמנר התם מיתה עושה ניפול ואין שחיטה עושה ניפול ופירש בקונטרס דמקרא ימירא דרשינן ואם אינו ענין לשרצים מנהו ענין לבהמה דבת שחיטה היא: **טומאת נבלה**. שמוכר כאן הש"ס לאו דוקא אלא היינו טומאת אצר מן החי:

מסייע ליה לרב חייא בו'. וא"ת למאי מיימי ליה סייעמא אי להא דלמנר תאנים שזמקו באיביהן מטמאין טומאת אולתין טפי הוה ליה למסייעא אמאי דקאמרי התולש מהן בשבת חייב חטאת דמשמע נמי מזרייתא דלאו לכל מיילי הוה כחלוש מדקא ממעט טומאת נבלה כלומר טומאת אצר מן החי ומקרא ממעט ליה וצמתיתין ליתה צפירוש אלא מדיוקא שמעינן ליה טומאת אולתין אין טומאת נבלות לא:

לימא מסייע ליה ירוקות שצמקו. הא מיימי שפיר אפילו לטומאת אולתין ומיימי סייעמא אהא דלמקו הוה כמדולדלים:

וקצצין על מנת ליבשן איצטריבא ליה. וא"ת ליתני הכי כרוז דלעת שקלנן על מנת ליבשן מטמא טומאת אולתין למה ליה למתני רישא שצמקו באיביהן וי"ל דהכי מתני ליה טפי שפיר הכרוז והלעת שצמקו כו' ואם לא נמקו אלא קצנן ע"מ ליבש כו': **ומר** סבר אין בהמה נעשית יד לאבר. נראה דרבה מ"י סבר דלר"ש שחיטה מכשרת ולא דם וה"ק אין צהמה נעשית יד לאצר הא אם נעשית יד לאצר היה מוכשר משחיטת צהמה אע"פ שהוא אסור באכילה מדרבנן וכן סברי כולוהו אמוראי דמפרשי מתניתין לזר מר' אחא דלמנר צמתקמא דס ב"ן סימן לסימן קמיילגי דלדידיה דם מכשיר לר"ש וי"ל דלרב אחא לא שמיע ליה צרייתא דהשוטט (לעיל דף לו). דשמעינן מיינה דלר' שמעון שחיטה מכשיר ולא דם אצל שאר אמוראי דהכא הוה דעי לה שפיר דהא רב פפא נמי מפרש לה לפלוגתייהו צמקין וצפרק השוטט (ג"פ) אמר רב פפא עלה דברייתא הכל מודים היכא דאימה לרס כו' אלמא ידע לה:

נשחטה הבהמה. נטרהו מלמא עוד משום נזילה ואע"פ שאסורין באכילה כדלמרינן צהמה המקשה (לעיל דף ע"ג): מוצר צדעה טרפה [שמות כג] (כ) ומידי נבלה טהרו דאין שחיטה עושה ניפול והוכשרו צדמיה לקבל טומאה צלא הכשר אחר: **מפה צהמה הצער**. שדלדל כר"ך הכשר לקבל טומאה מן השרץ אם לא הוכשר משדלדל לטומאת נבלה אין צו כדלמנר צהמה המקשה (שם דף ע"ג): דמיתה עושה ניפול ואינו כמתנבל עמה צמיתה אלא כפרוש מחיים וצבר הפורש מן החי טהור: **האצר מטמא משום אצר מן החי כו'**. דכפרישית טעמא דמיתה עושה ניפול כמו שנופל סמוך למיתה ואינו נבלה הלכך אינו מטמא משום נבלה. ובגמרא (שם) מפרש מאי איכא צין אצר מן החי לאצר מן הנבלה: **ור"ש** מטמא צמרא [קטג]. מפרש טעמיה: **גבי טומאת נבלות לא**. דלא הוה כחלושין לגמרי דליטמא האצר כשאר אצר מן החי דלמנר לקמן [קסג]: שהוה מטמא אדם וכלים: **א"כ יפול מנבלתם**. אינו קרוי נבלה עד שיפול לגמרי וגבי שרצים כתיב לאצר מן החי ידיהו נמי מטמא כדלקמן) ובתי קראי כתיב גבי שרצים כי יפול חד כ"י יפול מנבלתם עליו יטמא (ויקרא י"א) וכתוב (שם) וכי יפול מנבלתם על כל זרע וגו' חד לאצר מן הצהמה דמיתה עושה ניפול אתא: **ורפ"ה טומאת אולתין מטמו**. צניחותא. כלומר ואע"ג דמחוברין חשיבי לענין טומאת נבלות קתני מתניתין דלענין טומאת אולתין תלושין נינהו ומקבלין טומאה כשאר אולתין: **מסייע ליה כו' שזמקו באיביהן**. שיבשו צלין: **חייב חטאת**. אם לא יבשו עוקציהן. אלמא אע"ג דלענין שבת מחוברין נינהו מטמאין טומאת אולתין: **לימא מסייע ליה**. כגון הכרוז והדלעת.

נשחטה הבהמה הוכשרו בדמיה דברי רבי מאיר רבי שמעון אומר לא הוכשרו אלא הבהמה הבשר צריך הכשר: **האבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר נבלה** דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר: **גמ'** טומאת אולתין אין טומאת נבלה לא היכי דמי אי דמעלין ארוכה אפילו טומאת אולתין נמי לא ליטמו ואי דאין מעלין ארוכה טומאת נבלה נמי ליטמו ולעולם דאין מעלין ארוכה ושאני טומאת נבלה דרהמנא אמר ר' יפול עד שיפול תניא נמי הכי האבר והבשר המדולדלין בבהמה ומעורין בחוש השערה יכול יטמאו טומאת נבלה תלמוד לומר יפול עד שיפול ואפילו הכי טומאת אולתין מיטמו מסייע ליה לרב חייא בר אשי דאמר רב חייא בר אשי אמר שמואל התאנים שצמקו באיביהן מטמאות טומאת אולתין והתולש מהן בשבת חייב חטאת לימא מסייע ליה ירוקות שצמקו באיביהן כגון הכרוז והדלעת אין מטמאין טומאת אולתין קצצין ויבשן מטמאין טומאת אולתין קצצין ויבשן ס"ד עין בעלמא הוא וא"ר יצחק הבעל מנת ליבשן טעמא דכרוז ודלעת הוא כיון דיבשן לאו בני אכילה נינהו הא שאר פירות מטמאי היכי דמי אי דיבשן הן ועוקציהן פשיטא אלא לאו בלא עוקציהן לעולם הן ועוקציהן וקצצין על מנת ליבשן איצטריבא ליה ת"ש אילן שנפשוהו ובו פירות הרי הן כתלושין יבשו הרי הן כמחוברין מאי לאו מה תלושין לכל דבריהן אף מחוברין לכל דבריהן מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא: נשחטה הבהמה [וכו']: במאי קא מיפלגי אמר רבה בבהמה נעשית יד לאבר קמיפלגי מר סבר אין בהמה נעשית יד לאבר ומר סבר בהמה נעשית יד לאבר אביי אמר באוחז בקטן ואין גדול עולה עמו קמיפלגי מר סבר אוחז בקטן ואין גדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ומר סבר אינו כמוהו ואף ר' יוחנן סבר באוחז בקטן ואין גדול עולה עמו קא מיפלגי דרבי יוחנן רמי דר"מ אדר"מ מי אמר ר' מאיר אוחז בקטן ואין גדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ורמיניהו אובל שנפרס ומעורה במקצת רבי

הכרוז והדלעת טעמא דהני כי יבשו לאו אולתין נינהו הא שאר פירות מטמאין באיביהן: והיכי דמי. הך מתניתא דקתני דכרוז

ודלעת הוא ללא מטמו הא אחרניי מטמו: אי דיבשו הן ועוקציהן. דאף לענין שבת תלושין הן: פשיטא. דמטמו למה ליה למתנייה ללא אינה גופה איצטריך לאשמעינן דעך לא יטמא ולא דיוקא דידיה איצטריך לאשמעינן דאחרניי מטמו דהא תלושין גמורין הן: **אלא לאו צלא עוקציהן**. ומשום דיוקא דידיה אצטריך למתנייה דאע"פ דלענין שבת מחוברין הן לענין טומאה תלושין הן כדשמואל והיינו מסייע ליה: **לעולם הן ועוקציהן**. ודקא קשיא לן מאי קמ"ל משום סיפא תנייה דאשמעינן קצנן לחין ע"מ ליבשן מטמאין טומאת אולתים: **שנפשוהו**. נחלש ממנו ענף וצאתו ענף יש פירות: **הרי הן כפלושין**. ואפילו הן לחין: **יבשו**. פירות האילן שלא נפשו הרי הן כמחוברין: **מאי לאו אף מחוברין**. דקאמרי לכל דבריהם קאמר ואפילו לענין טומאה וקשיא לשמואל: **הא כדאיסא והא כדאיסא**. תלושין שנפשוהו: **לכל דבריהם הוו תלושין צין לענין חיוב טומאה צין לענין שבת** (י) ומחוברין דקתני גבי יבשו לשבת קאמר ולא לטומאה והיינו כשמואל: **במאי קא מיפלגי**. ר' מאיר ור' שמעון לגבי הכשר: **אמר רבה צהמה נעשית יד לאצר** ורבי מאיר סבר צהמה נעשית יד לאצר: **אצוי אמר**. יא אין טעמייהו משום יד כולה נעשית יד לאצר אחד הלכך לא הביאה לו הכשר ורבי מאיר סבר צהמה נעשית יד לאצר: **אצוי אמר**. יא אין טעמייהו משום יד דכ"ע אין צהמה נעשית יד לאצר אחד אלא טעמא דרבי מאיר משום דכולה חדא חשיבי ליה ואע"ג דכי אוחז בידו אוחז בידו וצבר הכהני דאין גדול עולה מיד הואיל וכשאוחז בגדול עולה קטן עמו חד הוא ור' שמעון סבר אינו כמנהו: **אולת**. תרומה: **שנפרס**. לשון פרוסה ונשבר: **י** הרי הוא כמוהו. ואם נגע טבול יום באחד יום באחד יום השברים פסל את חבריו: ואם

א) לעיל ע"ג ע"ג: ב) לעיל ע"ג ע"ג: ג) תוספתא פ"ג דעוקצין ה"ג, ד) טבול יום פ"ג משנה א, ט) לקמן קסג: ו) דף קטג: ז) של נפשו יעב"ן, ח) כס"פ: לענין טומאה צין לענין חיוב שבת, ט) שייך לדף קסג:א.

תורה אור השלם

א) ובי יפול מבלתם על קל זרע זרע אשר זרע טהור הוא: יקרא יא לו

גליון הש"ס

גב' והתולש מהן. ע" שבת דף ק"ג ע"ב מוס' ד"ה צמחור:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה נשחטה וכו' מוצר צדעה טרפה מדי נבלה ואות ו' נמחק:

מוסף רש"י

הוכשרו בדמיה. לקבל טומאת אולתין (לעיל ע"ג ע"ג): **תחת הבהמה**. שהיו צה אצר ובשר מדולדלין, אצר בפני עצמו ובשר בפני עצמו, הבשר צריך מים, שאם יגע בטומאה יקבלה, דמיתה עושה ניפול והוה ליה כשר מן החי, שהבשר הפורש ממנו טהור ואינו מטמא משום אצר מן החי (לעיל ע"ג ע"ג): ואינו מטמא משום אבר הפורש ממנו טמא, משום דמיתה עושה ניפול, כמו שגמריה ופליטה קודם שמתה (שם).

